

Wreed spel

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Angela Marsons

Wreed spel

Mijn wraak zal zoet zijn.
Jouw dood is pas het begin.

Deel 2 van de *Kim Stone*-serie

ISBN 978-90-225-8995-3

ISBN 978-94-023-1503-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Evil Games*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: DPS design & prepress studio

Omslagbeeld: Trevillion Images

Zetwerk: Textcase

© 2015 Angela Marsons

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan mijn oma, Winifred Walford.

*Mijn beste vriendin, met wie een eeuwigheid
nog niet lang genoeg zou zijn geweest.*

BLACK COUNTRY, MAART 2015

Nog drie minuten.

Ochtendinvallen: groter dan deze kreeg je ze niet. Het had maanden geduurd om deze zaak rond te krijgen. En nu waren Kim Stone en haar team er klaar voor. De maatschappelijk werkers stonden langs de weg opgesteld en zouden een seintje krijgen om naar binnen te gaan. Twee kleine meisjes zouden vannacht niet hier slapen.

Nog twee minuten.

Ze drukte op een knop op de portofoon. ‘Iedereen in positie?’

‘We wachten op jouw bevel, baas,’ antwoordde Hawkins. Zijn team stond twee straten verderop geparkeerd en hield de achterkant van het perceel in de gaten.

‘We zijn er klaar voor, baas,’ zei Hammond in de auto achter haar. Hij was in het bezit van de ‘grote sleutel’ die een snelle en oorverdovende toegang zou garanderen.

Nog één minuut.

Kims hand lag op de deurknop. Haar spieren spannen zich, adrenaline stroomde door haar heen als gevolg van dreigend gevaar, haar lichaam maakte de keus tussen vechten of vluchten. Alsof vluchten een optie was.

Ze draaide zich om om naar Bryant te kijken, haar collega, die het belangrijkste bij zich had: het aanhoudingsbevel.

‘Bryant, ben je zover?’

Hij knikte.

Kim keek hoe de secondewijzer naar de twaalf ging. ‘Go, go, go,’ riep ze over de portofoon.

Acht paar schoenen denderden over de stoep en kwamen bijeen bij de voordeur. Kim was er als eerste. Ze stapte opzij terwijl Hammond de ram tegen de deur stootte. De goedkope houten post begaf het onder de drie ton aan kinetische energie.

Zoals de opdracht was renden Bryant en een agent direct de trap op naar de grootste slaapkamer om de arrestatie uit te voeren.

‘Brown, Griff, ga naar de zitkamer en de keuken. Haal de hele boel overhoop als dat nodig is. Dawson, Rudge, Hammond, kom met mij mee.’

Onmiddellijk was het huis gevuld met het geluid van keukenkastjes die werden opengezwaaid en lades die werden dichtgesmeten.

Boven haar kraakten vloerplanken en een vrouw jammerde hysterisch. Kim negeerde het en gaf het seintje aan de twee maatschappelijk werkers om de woning te betreden.

Ze stond voor de kelderdeur. De deur zat dicht met een hangslot.

‘Hammond, betonschaar,’ riep ze.

De agent verscheen naast haar en knipte vakkundig het metaal door.

Dawson ging haar voor en tastte langs de muur naar een lichtknopje.

Een koker van licht uit de gang bescheen de stenen trap. Dawson liep door naar beneden en deed zijn zaklamp aan, bescheen daarmee het pad onder haar voeten. De lucht was doordrongen van de geur van verschaalde rook en vochtigheid.

Hammond liep naar de hoek waar een schijnwerper stond. Hij deed hem aan. De lichtstraal was gericht op de vierkante gymnastiekmat die pontificaal in het midden van de ruimte lag. Vlak daarachter stond een statief.

In de tegenoverliggende hoek stond een kast. Kim opende die en trof een aantal outfits aan, waaronder een schooluniform en badkleding. Op de bodem van de kast lag speelgoed: een zwemband, strandbal, poppen.

Kim vocht tegen haar misselijkheid.

‘Rudge, neem foto’s,’ droeg ze op.

Hammond klopte op alle muren om ze te controleren op geheime ruimtes.

In de verste hoek, in een nis, stond een bureau met een computer. Daarboven waren drie planken. De bovenste was gevuld met tijdschriften. De dunne ruggen gaven niets prijs van de inhoud, maar Kim wist wat ze waren. De middelste plank bevatte een aantal digitale camera's, minidiscs en schoonmaakspullen. Op de onderste plank telde ze zeventien dvd's.

Dawson pakte de eerste, gelabeld *Daisy gaat zwemmen*, en deed hem in de diskdrive. Het krachtige apparaat sprong meteen tot leven.

Daisy, de achtjarige, verscheen op het scherm in een geel badpak. De zwemband zat om haar magere middel. Haar dunne armen had ze om haar bovenlichaam geslagen, maar konden het trillen niet stoppen.

Kim kreeg een brok in haar keel. Ze wilde haar blik afwenden, maar kon het niet. Ze stelde zich voor dat ze kon voorkomen wat er zou gaan gebeuren, maar natuurlijk kon ze dat niet, want het was al gebeurd.

'W... wat nu, pappie?' vroeg Daisy met bibberende stem.

Alle activiteit was gestaakt. De kelder stond stil. Vier geharde agenten waren verlamd door de stem van het meisje en gaven geen kik.

'We gaan alleen maar een spelletje spelen, lieverd,' zei pappie, terwijl hij in beeld verscheen.

Kim slikte en verbrak de betovering. 'Zet uit, Dawson,' fluisterde ze. Ze wisten allemaal wat hierna gebeurde.

'Klootzak,' zei Dawson. Zijn vingers beefden toen hij de dvd terugzette.

Hammond staarde naar de hoek en Rudge maakte zijn cameralens in traag tempo schoon.

Kim vermande zich. 'Jongens, we gaan ervoor zorgen dat die lul hier niet mee wegkomt, dat beloof ik.'

Dawson haalde de formulieren tevoorschijn om alle bewijsstukken te specificeren. Hij had een lange avond voor de boeg.

Kim hoorde tumult boven. Een vrouw gilte hysterisch.

'Baas, kun je hier komen?' riep Griff.

Kim keek nog een laatste keer om zich heen. 'Haal de boel leeg, jongens.'

Ze ging naar de agent die boven aan de keldertrap stond. ‘Wat is er?’
‘Echtgenote eist antwoorden.’

Kim beende naar de voordeur, waar een vrouw van midden veertig stond die een peignoir strak om haar magere gestalte geklemd hield. Maatschappelijk werkers zetten haar twee bibberende dochters in een Fiat Panda.

Zich bewust wordend van Kim achter haar, draaide Wendy Dunn zich om. Haar ogen staken rood af tegen een kleurloos gezicht. ‘Waar gaan ze heen met mijn kinderen?’ Kim weerstond de neiging om haar buiten westen te slaan. ‘Weg van die gestoorde viespeuk van een man van jou.’

De vrouw klemde de stof rond haar nek vast. Ze schudde met haar hoofd. ‘Ik wist het niet, ik zweer je dat ik het niet wist. Ik wil mijn kinderen. Ik wist het niet.’

Kim hield haar hoofd schuin. ‘Echt? Vrouwlief is geneigd om niets te geloven totdat ze bewijs heeft gezien. U hebt nog geen bewijs gezien, toch, mevrouw Dunn?’

Haar ogen schoten overal heen behalve terug naar Kim. ‘Ik zweer het je, ik wist het niet.’

Kim leunde naar voren, het beeld van Daisy nog vers in haar geheugen. ‘U bent een vuile leugenaar. U wist het wel. U bent hun moeder en u stond toe dat ze voor altijd beschadigd raakten. Ik hoop dat u de rest van uw armzalige rotleven geen enkel moment van vrede meer zult hebben.’

Bryant verscheen naast haar. ‘Baas...’

Kim maakte langzaam haar blik los van de bevende vrouw en draaide zich om.

Ze keek over Bryants schouder, recht in de ogen van de man die er verantwoordelijk voor was dat twee jonge meisjes de wereld nooit meer zouden zien zoals zou moeten. Al het andere in het huis vervaagde en voor een paar tellen was het alleen zij tweeën.

Ze staarde strak naar hem, merkte de slappe, overtollige huid op die van zijn kaken hing als smeltend kaarsvet. Zijn ademhaling was snel

en moeizaam, zijn ruim tweehonderdvijftig kilo zware lichaam raakte vermoeid door elke vorm van beweging.

‘Jullie kunnen hier... verdomme... niet binnenkomen... en gewoon maar doen... wat jullie verdikkeme willen.’

Ze liep naar hem toe. Haar hele wezen deinsde ervoor terug om de ruimte tussen hen te overbruggen. ‘Ik heb een arrestatiebevel dat zegt van wel.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ga mijn huis... uit... voordat ik mijn... advocaat bel.’

Ze haalde de handboeien uit haar achterzak. ‘Leonard Dunn, ik arresteer u op verdenking van verkrachting van een minderjarige, aanranding van een minderjarige en het dwingen van een minderjarige tot seksuele handelingen.’ Haar ogen boorden zich in de zijne. Ze zag enkel paniek.

Ze opende de handboeien terwijl Bryant Dunns onderarmen onder-tussen vastpakte.

‘U hoeft niets te zeggen, maar het kan uw verdediging ondermijnen als u zwijgt over iets wat u later in de rechtbank wilt gebruiken. Alles wat u zegt kan als bewijs dienen.’

Ze deed de handboeien dicht, waarbij ze erop lette dat ze het harige bleke vlees niet aanraakte. Ze gooide zijn armen van zich af en keek naar haar collega.

‘Bryant, haal deze walgelijke, gestoorde smeerlap uit mijn gezichtsveld voordat ik iets doe waar we allebei spijt van krijgen.’

Kim rook de aftershave al voordat de drager ervan in zicht kwam.

‘Opzouten, Bryant, ik ben niet thuis.’

Zijn ruim één meter tweeëntachtig lange gestalte bukte voor de garage-deur die half naar beneden zat.

Ze zette het geluid van haar iPod uit, legde de zilveren noten van de *Winter* van Vivaldi het zwijgen op.

Ze pakte een verdwaalde doek en veegde haar handen eraan af en gebruikmakend van haar gehele lengte van ruim één meter tweeënzeventig keek ze hem recht aan. Haar rechterhand ging automatisch door haar korte, zwarte haardos. Bryant wist dat dat haar gewoonte was als ze zich klaar maakte voor de strijd. Ze legde de dwalende hand op haar heup.

‘Wat wil je?’

Hij liep voorzichtig rond de explosie van motoronderdelen die de garagevloer bedekten.

‘Jezus, wat gaat dit worden?’

Kim volgde zijn blik door de ruimte. Voor hem zag het eruit als een klein stukje schroothoop. Voor haar was het een verwaarloosde schat. Het had bijna een jaar gekost om alle onderdelen te vinden om deze motorfiets te bouwen en ze kon niet wachten.

‘Het is een BSA Gold Star uit 1954.’

Zijn rechterwenkbrauw ging omhoog. ‘Ik geloof je op je woord.’

Ze keek hem aan en wachtte. Dit was niet de reden voor zijn bezoek en dat wisten ze allebei.

‘Je was er niet, gisteravond,’ zei hij, terwijl hij het spuitstuk van de vloer pakte.

‘Goed opgemerkt, Sherlock. Je zou rechercheur moeten worden.’

Hij glimlachte en werd toen weer serieus. ‘Het was een feestje, baas.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Hier, bij haar thuis, was zij geen baas en was hij geen ondergeschikte. Ze was Kim en hij was Bryant, haar collega en degene die voor haar het dichtst in de buurt kwam van een vriend.

‘Nou ja, hoe dan ook. Waar was je?’ Zijn stem werd zachter. Dit was niet de beschuldiging die ze had verwacht.

Ze pakte de uitlaat van hem aan en legde die op de werkbank. ‘Voor mij was het geen feest.’

‘Maar we hebben hem, Kim.’

En nu sprak hij tegen haar als een vriend.

‘Ja, maar haar niet.’

Ze pakte de combinatietang. Een of andere idioot had het spuitstuk vastgezet met een schroef die ruim een halve centimeter te groot was.

‘Niet genoeg bewijs om haar aan te kunnen klagen. Ze beweert dat ze er niets van wist en voor de openbaar aanklager wijst niets op het tegendeel.’

‘Dan moeten ze hun koppen eens uit hun kontgaten halen en beter kijken.’

Ze klemde de tang rond het uiteinde van de bout en begon voorzichtig te draaien.

‘We hebben ons best gedaan, Kim.’

‘Dat is niet genoeg, Bryant. Die vrouw is hun moeder. Ze zette die twee kleine meisjes op de wereld en stond toen toe dat ze op de afschuwelijkste manier misbruikt werden door hun eigen vader. Die kinderen zullen nooit een normaal leven leiden.’

‘Dankzij hem, Kim.’

Haar ogen boorden zich in de zijne. ‘Hij is een gestoorde smeerlap. Wat is haar excuus?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze houdt vol dat ze het niet wist, dat er geen aanwijzingen waren.’

Kim keek weg. ‘Er zijn altijd aanwijzingen.’

Ze bleef draaien met de tang, in een poging om de bout los te krijgen zonder het spuitstuk te beschadigen.

‘We kunnen haar niet aan het twijfelen brengen. Ze blijft bij haar verhaal.’

‘Wil je nu beweren dat ze zich nooit heeft afgevraagd waarom de kelderdeur op slot zat, en dat er nooit een moment is geweest, al was het er maar één, dat ze eerder thuiskwam en voelde dat er iets niet klopte?’

‘We kunnen het alleen niet bewijzen. We hebben ons best gedaan.’

‘Nou, het was niet goed genoeg, Bryant. Verre van. Ze is hun moeder. Ze had hen moeten beschermen.’

Ze zette wat meer kracht en draaide de tang tegen de klok in.

De schroef viel in het spuitstuk.

Ze smet de tang tegen de muur. ‘Verdomme, het heeft me bijna vier maanden gekost om die stomme uitlaat te vinden.’

Bryant schudde zijn hoofd. ‘Dit is niet het eerste nootje dat je gekraakt hebt, toch, Kim?’

Ondanks haar boosheid, trok een glimlach aan haar lippen.

‘En ik weet zeker dat het niet het laatste zal zijn.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Geef me die tang weer aan, wil je?’

‘Een “alsjeblieft” zou fijn zijn. Hebben je ouders je geen manieren geleerd, jongedame?’

Kim zei niets. Ze had meer dan genoeg geleerd van al haar zeven pleegouders, en niet veel daarvan was goed geweest.

‘Het team kon de open rekening die je bij de bar had achtergelaten trouwens wel waarderen.’ Ze knikte en zuchtte. Haar team verdiende een feestje. Ze hadden hard gewerkt om de zaak rond te krijgen. Leonard Dunn zou voor heel lange tijd de buitenwereld niet meer zien.

‘Als je hier blijft, maak jezelf dan nuttig en schenk de koffie in... alsjeblieft.’

Hij schudde zijn hoofd, terwijl hij de deur door liep die naar de keuken leidde. ‘Staat er een ketel op?’

Kim nam niet de moeite om te antwoorden. Als ze thuis was, stond er een ketel op.

Terwijl hij in de keuken rommelde, verwonderde Kim zich voor de zoveelste maal om het feit dat hij geen wrok koesterde omdat zij veel sneller hogerop was geklommen dan hij. Op zijn zesenvetigste had Bryant er geen moeite mee om bevelen op te volgen van een vrouw die twaalf jaar jonger was dan hij.

Bryant gaf haar een mok aan en leunde naar achteren tegen de werkbank. 'Ik zag dat je weer wat gebakken hebt.'

'Heb je er eentje geprobeerd?'

Hij bulderde van het lachen. 'Neuh, het is al goed. Ik wil blijven leven en ik eet niets wat ik niet kan identificeren. Ze zien eruit als Afghaanse landmijnen.'

'Het zijn koekjes.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Waarom doe je het jezelf aan?'

'Omdat ik er niks van kan.'

'O ja, logisch.'

'Je bent weer eens afgeleid, hè? Je zag een stuk chroom dat gepoetst moest worden of een schroef die moest –'

'Heb je echt niks beters te doen op zaterdagochtend?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nope, de dames in mijn leven zijn naar een nagelstudio. Dus nee, ik heb echt niets beters te doen dan jou ontzettend lastig te vallen.'

'Oké dan, maar mag ik je iets persoonlijks vragen?'

'Zeg, ik ben gelukkig getrouwd en jij bent m'n baas, dus het antwoord is nee.'

Kim gromde. 'Goed om te weten. Maar belangrijker: waarom heb je het lef niet om je vrouw te zeggen dat je niet wilt ruiken als de kleedkamer van een boyband?'

Hij schudde zijn hoofd en keek naar de grond. 'Ik kan het niet. Ik heb al drie weken niets tegen haar gezegd.'

Kim draaide zich geschrokken om. ‘Waarom niet?’

Hij hief zijn hoofd op en grijnsde. ‘Omdat ik haar niet wil onderbreken.’

Kim schudde haar hoofd en keek op haar horloge. ‘Oké, drink je koffie en donder dan op?’

Hij dronk zijn mok leeg. ‘Ben dol op je subtiliteit, Kim,’ zei hij, terwijl hij naar de garagedeur liep. Hij draaide zich om. Zijn gezichtsuitdrukking vroeg haar of alles goed was.

Ze bromde als antwoord.

Toen zijn auto wegreed, slaakte Kim een diepe zucht. Ze moest die zaak loslaten. Het feit dat Wendy Dunn had toegestaan dat haar kinderen seksueel misbruikt werden, bezorgde haar pijn in haar kaken. De wetenschap dat die twee kleine meisjes terug zouden gaan naar hun moeder maakte haar onpasselijk. Dat de enige persoon die ze had moeten beschermen weer de zorg over hen kreeg, zou haar blijven achtervolgen.

Kim gooide de gebruikte doek op de werkbank en deed de garagedeur omlaag. Ze moest op familiebezoek.

Kim legde de witte rozen voor de grafsteen met daarop de naam van haar tweelingbroertje. Het langste bloemblaadje reikte net tot de data die de duur van zijn leven markeerden. Zes korte jaren.

De bloemenwinkel straalde je tegemoet met emmers met narcissen, de bloem die synoniem was aan Moederdag. Kim had een hekel aan narcissen, had een hekel aan Moederdag, maar had bovendien een hekel aan haar moeder. Wat voor soort bloem kocht je voor een kwaadaardig, moordend kreng?

Ze kwam overeind en staaarde omlaag naar het pas gemaaid gras. Het was niet moeilijk om het zwakke, uitgemergelde lichaampje voor zich te zien dat achtentwintig jaar geleden uit haar armen was weggerukt.

Ze verlangde er hevig naar om zich zijn lieve gezichtje te herinneren, een en al vertrouwen, onschuldige blijdschap en opgewektheid, een en al kinderlijkheid. Maar het lukte haar niet.

Hoeveel jaren er ook verstreken waren, de woede had haar nooit verlaten. Dat zijn korte leven gevuld was geweest van zoveel verdriet, zoveel angst, achtervolgde haar nog elke dag.

Kim opende haar rechtervuist en streek over het koude marmer, alsof ze zijn korte zwarte haar, dat zoveel op het hare leek, fatsoeneerde. Ze wilde hem ontzettend graag zeggen dat het haar speet. Omdat ze hem niet kon beschermen en hem niet in leven kon houden.

‘Mikey, ik hou van je en mis je elke dag.’ Ze kuste haar vingers en drukte die tegen de steen. ‘Slaap zacht, mijn engeltje.’

Na één laatste blik draaide ze zich om en liep weg.

De Kawasaki Ninja wachtte op haar buiten het hek van de begraafplaats. Op sommige dagen was de motor 600 cc aan pure kracht die haar van plek naar plek bracht. Vandaag zou hij haar redding zijn.

Ze deed haar helm open reed het trottoir af. Vandaag wilde ze wegvlugten.

Ze stuurde haar motor door Old Hill en Cradley Heath, plaatsjes in de Black Country die ooit vol leven waren met zaterdagse shoppers die van de winkels naar de markt hupten en daarna naar het café om de week door te nemen. Maar inmiddels waren de bekende merken naar winkelcentra buiten de stad verhuisd en daarmee waren de shoppers en de levendigheid ook verdwenen.

Het werkeloosheidspercentage in de Black Country was het op twee na hoogste van het land en dat had alles te maken met het instorten van de steenkool- en staalindustrie, die in victoriaanse tijden bloeiend was geweest. De metaalgieterijen en staalfabrieken waren gesloopt om plaats te maken voor industrieterreinen en flats.

Maar vandaag wilde Kim geen tripje door de Black Country maken. Ze wilde op haar motor rijden. Hard.

Ze verliet Stourbridge in de richting van Stourton en een dertig kilometer lange weg die naar het pittoreske stadje Bridgnorth kronkelde. Ze was niet geïnteresseerd in de winkels en eethuisjes langs de rivier. Ze wilde alleen maar rijden.

Bij het zwart-witte verkeersbord verhoogde ze haar snelheid. De verwachte adrenalinestoot schoot door haar aderen terwijl de machine onder haar tot leven kwam. Ze leunde ertegenaan, drukte haar borsten tegen de brandstoftank.

Enmaal ruim baan gegeven, tartte de kracht van de motor alle spieren in haar lichaam. Ze voelde zijn ongeduld en onrust van willen los te barsten. En af en toe was ze geneigd dat toe te staan.

Kom dan, pak me dan, dacht ze terwijl haar rechterknie even de grond raakte in een onverwachte, scherpe bocht. *Ik wacht, eikels. Ik wacht.*

Heel af en toe spotte ze met haar demonen. Ze daagde het noodlot graag uit, dat zijn zin niet had gekregen toen ze niet gestorven was naast haar broertje.

Een dezer dagen zou het haar te pakken krijgen. Het was alleen nog de vraag wanneer.

Dokter Alexandra Thome liep voor de derde keer een rondje door de spreekkamer, zoals haar gewoonte was voordat ze een belangrijke cliënt ontving. Voor zover Alex wist, had haar eerste patiënt van die dag nog niets noemenswaardigs gepresteerd in haar vierentwintigjarig bestaan. Ruth Willis had niemands leven gered. Ze had geen wondermedicijn ontdekt en had zich zelfs niet echt ingezet voor de samenleving. Nee, Ruth bestond enkel voor het welzijn van Alex. Hoewel ze zich daar zelf gelukkig niet bewust van was.

Alex deed haar inspectie met een kritisch oog en ging in de stoel zitten die bestemd was voor haar patiënten en om een goede reden. Hij was gemaakt van hersenkleurig Italiaans leer, dat zacht aanvoelde aan haar rug en geruststellend comfortabel en warm was.

De stoel was weggedraaid van de afleiding van het schuifraam, en bood de patiënt in plaats daarvan zicht op de diploma's die de muur sierden achter de schrijftafel in regencystijl.

Op het bureau stond een foto, een beetje schuin, zodat de patiënt een knappe, atletische man met twee kleine jongetjes kon zien, die allemaal glimlachten naar de camera. Een geruststellende foto van een fraai gezin.

Het belangrijkste van deze sessie in het bijzonder was het zicht op de briefopener met zijn bewerkte houten handvat en lange, dunne lemmer, dat het voorste gedeelte van haar bureau opluisterde.

Het geluid van de deurbel bezorgde haar een verwachtingsvolle rilling. Perfect, Ruth was precies op tijd.

Alex bleef even staan om haar eigen uiterlijk van top tot teen te keuren. Bijna acht centimeter hoge hakken voegden wat extra lengte toe aan haar één meter zevenenzestig. Haar lange, slanke benen waren gehuld in een marineblauwe, geklede broek met een brede leren riem. Een eenvoudig wit shirt droeg bij aan de illusie van ingehouden elegantie. Haar donkere kastanjebruine haar droeg ze in een strak, keurig kort kapsel dat krulde aan de uiteinden. Ze pakte de bril uit de la en zette die op haar neus om het plaatje af te maken.

‘Goeiemorgen, Ruth,’ zei Alex terwijl ze de deur opendeed.

Ruth kwam binnen, de belichaming van de somberheid buiten. Haar gezicht stond lusteloos, haar schouders hingen gedeprimeerd omlaag.

‘Hoe is het met je?’

‘Niet zo goed,’ antwoordde Ruth terwijl ze ging zitten.

Alex bleef bij het koffiezetapparaat staan. ‘Heb je hem weer gezien?’

Ruth schudde haar hoofd, maar Alex wist dat ze loog.

‘Ben je teruggegaan?’

Ruth wendde schuld bewust haar blik af, zich er niet van bewust dat ze precies had gedaan wat Alex wilde dat ze deed.

Ruth was negentien en een veelbelovende rechtenstudente geweest toen ze nog geen tweehonderd meter van huis bruut verkracht, in elkaar geslagen en voor dood achtergelaten werd.

De vingerafdrukken op de leren rugzak die van haar rug was getrokken, wezen de achtendertigjarige Allan Harris aan als de verkrachter, hij stond in het systeem wegens kruimeldiefstal toen hij eind twintig was.

Ruth had een zware rechtszaak doorstaan, waarna de dader voor twaalf jaar in de gevangenis belandde.

Het meisje had haar best gedaan om haar leven weer op de rit te krijgen, maar de gebeurtenis had haar persoonlijkheid compleet veranderd. Ze trok zich terug, stopte met haar studie en verloor haar vrienden uit het oog. De hulverlening die daarop volgde bleek niet succesvol in de poging

om haar weer een enigszins normaal leven geven. Haar bestaan bestond uit de schijn ophouden. En zelfs die broze façade was drie maanden geleden vernietigd, toen ze langs een kroeg aan Thorns Road liep en haar aanvaller zag weggaan met een hond naast zich.

Een paar telefoontjes hadden bevestigd dat Allan Harris was vrijgelaten wegens goed gedrag, nadat hij minder dan de helft van zijn straf had uitgezeten. Dit nieuws dreef het meisje tot een zelfmoordpoging en het daaropvolgende gerechtelijke bevel had haar bij Alex gebracht.

Tijdens de vorige sessie had Ruth toegegeven dat ze elke avond bij de kroeg doorbracht, in de schaduw, om hem te kunnen zien.

‘Misschien weet je nog dat ik de vorige keer dat we elkaar zagen, heb afgeraden om terug te gaan.’ Dat was niet echt een leugen. Alex had haar geadviseerd om niet terug te gaan, maar niet zo stellig als ze had kunnen doen.

‘Ik weet het, maar ik moest het zien.’

‘Maar wat dan, Ruth?’ Alex sprak bewust op vriendelijke toon. ‘Wat hoopte je te zien?’

Ruth greep de armleuning van de stoel vast. ‘Ik wil weten waarom hij deed wat hij heeft gedaan. Ik wil aan zijn gezicht zien of hij er spijt van heeft, of hij zich ook maar een beetje schuldig voelt omdat hij mijn leven kapot heeft gemaakt. Omdat hij mij kapot heeft gemaakt.’

Alex knikte begripvol, maar ze moest snel verder. Er moest veel gebeuren in korte tijd.

‘Weet je nog wat we de vorige keer hebben besproken?’

Ruths magere gezicht kreeg een bezorgde uitdrukking. Ze knikte.

‘Ik weet hoe moeilijk dit voor je zal zijn, maar het is essentieel voor het helingsproces. Vertrouw je me?’

Ruth knikte zonder te aarzelen.

Alex glimlachte. ‘Goed, ik ben bij je. Neem me mee vanaf het begin. Vertel me wat er die avond gebeurde.’

Ruth ademde een paar keer diep in en haar blik bleef hangen boven het bureau in de hoek. Perfect.

‘Het was vrijdag 17 februari. Ik was naar twee colleges geweest en had een berg studeerwerk. Een paar vrienden gingen iets drinken in Stourbridge om wat te vieren, zoals studenten nou eenmaal doen.

We gingen naar een kleine bar in de binnenstad. Toen we daar weggingen, verontschuldigde ik me en ging naar huis, omdat ik geen kater wilde krijgen.

Ik was ongeveer vijf minuten te laat voor de bus en probeerde een taxi te krijgen, maar het was hartje uitgaanstijd op vrijdagavond. Het zou twintig minuten wachten zijn en het was nog geen tweeënhalve kilometer naar Lye, dus ik begon te lopen.’

Ruth zweeg even en nam met trillende hand een slok koffie. Alex vroeg zich af hoe vaak ze de afgelopen jaren had gewenst dat ze gewoon had gewacht op de taxi.

Alex knikte om haar verder te laten gaan.

‘Ik liep weg van de taxistandplaats in het busstation en zette m’n iPod aan. Het was heel koud, dus ik liep snel en was na een kwartier bij Lye High Street. Ik ging de Spar binnen en kocht een sandwich, omdat ik niets meer gegeten had sinds de lunch.’

Ruths ademhaling werd sneller en haar blik werd starend, terwijl ze terugdacht aan wat er daarna gebeurde.

‘Ik probeerde al lopend die stomme plastic verpakking open te maken. Ik hoorde helemaal niets. Eerst dacht ik dat een auto tegen me aan was gereden, maar toen besepte ik dat ik naar achteren werd gesleurd aan mijn rugzak. Tegen de tijd dat ik begreep wat er gebeurde, zat er al een enorme hand over mijn mond. Hij bevond zich achter me, dus ik kon hem niet slaan. Ik bleef uithalen, maar kon hem niet raken.

Het voelde alsof ik kilometers werd meegesleept, maar het was nog geen vijftig meter naar de duisternis van de begraafplaats aan het einde van High Street.’

Alex merkte dat Ruths stem afstandelijk, zakelijk was geworden, alsof ze over iets vertelde wat een ander was overkomen.

‘Hij propte een lap in mijn mond en gooide me op de grond. Mijn hoofd kwam tegen de zijkant van een grafzerk en er stroomde bloed langs mijn wang. Op dat moment reikte hij onder me om mijn spijkerbroek open te ritsen en ik kon alleen maar aan dat bloed denken. Het was zoveel. Mijn spijkerbroek was omlaaggetrokken tot mijn enkels. Hij zette zijn voet tegen mijn kuit en ging er met zijn volle gewicht op staan. Ik probeerde de pijn te negeren en duwde mezelf overeind. Hij trapte tegen de rechterkant van mijn hoofd en toen hoorde ik zijn rits naar beneden gaan en het ritselen van zijn broek.’

Ruth ademde diep in. ‘Het was toen pas dat ik besepte dat hij me wilde verkrachten. Ik probeerde te gillen, maar de lap in mijn mond dempte het geluid.

Hij rukte mijn rugzak af en gebruikte zijn knie om mijn benen uit elkaar te doen. Hij liet zich op me neerzakken en drong rectaal bij me naar binnen. De pijn was zo verschrikkelijk dat ik geen adem meer kreeg en de prop in mijn mond hield mijn gegil tegen. Ik verloor een paar keer het bewustzijn en elke keer als ik weer bijkwam, wenste ik mezelf dood.’

Inmiddels rolden er tranen over Ruths wangen.

‘Ga verder.’

‘Het leek wel uren te duren en toen was hij uitgeput. Hij stond snel op, ritste zijn broek dicht en bukte zich. Hij fluisterde in mijn oor: “Hoop dat je dat fijn vond, liefje.” Hij trapte me weer tegen mijn hoofd en verdween. Ik raakte bewusteloos en kwam pas weer bij toen ik in een ambulance werd getild.’

Alex strekte haar arm uit en kneep in Ruths hand. Die was ijskoud en beefde. Alex had niet echt goed geluisterd. Ze moesten verder.

‘Hoe lang lag je in het ziekenhuis?’

‘Bijna twee weken. De verwondingen aan mijn hoofd waren het snelst